

Publicerad 2018-12-28 05:15 av Dorian Ertymexx

En berättelse om rituella offer, ur ett lite annat perspektiv

Kallelsen

Det var förstås aldrig lägligt att bli kallad. Att njuta av den heta, flytande magman under jordskorpan var det närmaste man kom en semester om man var som hen. Men alla behöver äta, och dessa utbyten var det enklaste sättet att få i sig näring. Så det var bara att följa kallelsen. Det var, för att uttrycka det på dödligas vis, som en radiosignal eller en fyr som bara den som blivit kallad kunde se. Det krävdes en enorm fokus för att skapa en sådan länk, och de dödliga som kallade använde olika metoder för att skärpa sina annars kaotiska sinnen inför ett sådant företag – ljus, meditation, musik, latinska nonsenseramsor...

Själva resan gick otroligt fort. Fördelen med att inte vara en fysisk varelse var att fysiska hinder, som magma, sten, jord och betong inte utgjorde ett hinder. För de dödliga verkade det som att deras åkallelse tog lång tid, men det berodde mer på att de behövde nå rätt fokus, rätt intensitet i signalen de ville sända, men också för att en ville ta lite tid att utforska vem som kallat på en, vad de vill och vad de önskar.

I det här fallet drogs hen till ett fattigt, lite nedgången men relativt modernt område. Vem som än kallet hen till sig bodde, eller befann sig i en enkel enrummare med trägolv som sett bättre dagar. Inredningen var sparsmakad – en gammal, sliten säng som fått mycket kärlek i form av sammetskuddar, röda lakan och annat som tydde på att den som åkallat var en sensualist. Bredvid sängen stod en enkel byrålåda som höll upp några svarta ljus, flera sådana var placerade runt det pentagram som noggrant målats mitt i rummet. En köksvrå täckte rummets andra sida, och ett fönster mittemot byrån släppte in lite av storstadens nattljus; en större gata måste ha legat nära.

Det var en kvinna som hade kallat denna gång. För hen var det svårt att avgöra vad de dödliga ansåg om varandra, men av hennes rena drag och självsäkra hållning antog hen att hon var behaglig. Lite begynnande rynkor tydde på att hon kanske inte var purung. Hennes hy skvallrade om en blandad bakgrund, hennes krulliga, svarta hår bidrog till den tesen. Hon var elegant klädd i en enkel, svart sammetsklänning, vilket stärkte intrycket av sensualism. Hon satt, som så många andra som brukade åkalla i skräddarställning. I ena handen höll hon en rituell kniv, i andra en löjligt stor nyckel. Den var kanske tänkt att vara symbolisk, men såg mest ut som en billig souvenir från någon bortglömd resa.

I rummet, mitt i pentagrammet, låg också en get, tydligt bedövd med el eller droger. För många andra kallade hade det kanske varit första och enda av intresse, men hen var så mycket mer nyfiken och sofistikerad än andra av hens slag.

Hen bestämde sig för att det var dags att göra sin närvaro känd. Att ta fysisk gestalt kostade på mycket energi, och undveks därför i det längsta. Vad att göra av denna gestalt efteråt var också ett problem. Så istället valde hen att manipulera luftfuktigheten och ljuset till att bilda en lätt dimma, i vilket hen kunde visa en gestalt. Äkta telepati var bortom hens förmåga, men lättare empatisk avläsning var en barnlek. Att se vad de dödliga förväntade sig se underlättade enormt, då fel gestalt hade kunnat skrämja eller skapa problem, något som oaktsamma åkallade flera gånger upptäckt.

Hennes sinne visade på osäkerhet; hon hade ingen säker bild av vad hon skulle möta. Det både underlättade och försvårade. Den åkallade valde därför en suddig, otydlig form, med ett par glödande gula ögon (något av en klassiker för många), för att ha något slags ansikte. Det var tydligen väldigt viktigt för de dödliga att ha ett ansikte att fokusera på.

Rösten var också viktig – hon förväntade sig, eller hoppades i alla fall, på en dominant men också varm och sensuell röst. Hen gjorde sitt bästa för att få till det rätt.

”Du kallade på mig, jag är här!” – att manipulera luften så att det vibrerade till vad som i de dödligas öron lät som ord var komplext, men med lite träning blev det en vana.

Hennes ögon slog upp med ens, och de utstrålade både förvåning, skräck och förväntan. Hen kunde känna att hon inte riktigt visste vad hon skulle göra nu, och började känna en stigande panik i hennes sinne.

”Varför kallade du på mig!” – hen hoppades att en rak fråga kunde få henne att återfå fokus. Det var inte ovanligt att dödliga som åkallat fick panik och flydde, det var inte mycket mer att göra än att sucka och återvända i sådana fall.

”Jag... jag vill göra ett byte!” sade hon med darrande stämma. Hon hade en relativt mörk röst, förmodligen upplevdes den som behaglig av andra dödliga.

”Se, jag har förberett ett offer!” fortsatte hon, men sade orden med sådan överdriven gravitas att hen nästan fick hålla sig från att fnissa. Det var tur att hon var kunnig nog att inte utföra offret på förhand, det hade riskerat att göra processen mycket mer komplicerad.

Den åkallade försökte förtydliga sin illusoriska gestalts ansikte, så att en accepterande nickning blev tydlig.

Hon hasade sig fram, försiktigt och lite klumpigt, med höjd kniv mot den bedövade geten. Hon såg tydligt osäker ut, inte så mycket rädd som fylld av samvetsqual. Det tycktes uppenbart att vad hon än ville ha så var hon inte säker på att det var skäl nog att döda en annan levande varelse för det. Men hon blundade, tog ett djupt andetag, och sänkte kniven i geten.

Blodet chockade henne; hon hade huggit snarare än skurit av djurets hals, och blodet sprutade som en fontän ur dess hals. Det var bara ren tur att hon lyckades undvika att få blod på klänningen. Hon släppte kniven, nästan tappade den, som om hon genast ångrat vad hon gjort. Medkänsla, ånger och sorg spelade i hennes blick mot det arma djuret, som i sitt utslagna tillstånd inte kunde göra annat än dö stillsamt.

Detta var förstås vad utbytet handlade om. Medan djuret sakta dog frigavs dess ande, bit för bit från de döende cellerna. Som en orm som ömsar skinn, kanske. Det tog några minuter innan hela djuret var helt dött, och dess ande helt kunde sväva fritt från dess kropp, och det var då den åkallade kunde skrida till

verket – att förtära anden. Hade dödliga kunnat se processen hade de kanske beskrivit det som när bakterier angriper och förtär varandra. Den ena omsluter och smälter ihop med den andra, och omvandlar det till en del av sig själv. Det gav, för en åkallad, rikligt med energi. Djur och människor dog förstås hela tiden, men det fanns också många andar som lärt sig jaga. Och att bli bjuden på middag, såsom en åkallad blev, tackade man svårligen nej till.

Mätt och belåten kunde hen nu ägna sig åt den tråkiga delen av avtalet – vad hon ville.

”Jag accepterar ditt offer. Varför kallade du mig!”

Hon satt ihopsjunken, tydligt sorgsen över sitt dåd. Det var kanske tur, det hade gett den åkallade tid att äta utan att bli störd. Men med hans ord ryckte hon till, torkade bort en tår, och ställde sig upp.

”Jag... jag har mött många män i mina dagar. Men ingen som kunnat tillfredställa mig. Det är vad jag vill!”

Hen suckade tyst, det var ingen ovanlig begäran speciellt bland dödliga kvinnor. Hen undrade hur en art som hade så mycket fokus på sin sexualitet samtidigt kunde vara så tafatta och dåliga på det. Det var också en begäran som krävde att han skulle ta fysisk form. Hennes sinne avslöjade att hon nästan struntade i vilken form han skulle ta, hon var bara desperat efter att få hetta och passion. Det underlättade lite, då ju mer specifika önskemål på utseende krävde desto mer koncentration och arbete. En get hade kanske inte varit nog för de flesta för en sådan investering, men hen kände en viss sympati för hennes nöd.

Det fanns nog med biologiskt material i närheten som kunde användas, vilket gjorde arbetet enklare – alltifrån gammalt damm från hennes egen hud, hårrester, matrester på någon odiskad tallrik, till kadavret av den döda geten kunde användas. Den åkallade insåg att kvinnan sannolikt var för känslig för att se processen, och valde att döva ljusen, så att hon slapp se hur ben, kött, blod och allt annat förvreds och omformades till att bli ett någorlunda människolikt väsen. Ett väsen som sedan steg fram mot henne, och med varma fingrar rörde vid hennes hals. Hen kunde ana precis vad hon ville, och vad hon behövde.

* * * *

Processen var, i motsats till vad många dödliga trodde, inte alls njutbar för en åkallad. De kunde förvisso kontrollera och, om de så hade velat, känna vad den besatta fysiska gestalten upplevt, men de besatte ingen egen sexualitet, och därför inget behov av den sortens upplevelser. För hen hade det varit en väl koreograferad dans, inget mer. Men för henne var det allt hon drömt om, och mer.

Hon sov med ett leende, och hen hade inte erfarenhet nog att inte väcka henne. De frågor hon hade ställt hade varit av föga intresse att svara på, och hade troligen också riskerat förstöra hennes upplevelse. Hen hade varit med förr – frågorna om detta utbyte hade betytt att den åkallade (eller ”djävulen” som de dödliga ofta trodde att de var) nu ägde deras själ. Många åkallade svarade bestämt ja på frågan – inte för att det var sant, utan för att denna fruktan för evig fördömelse i åkallarens dödsögonblick brukade fungera som en

signal, ett slags ofrivillig åkallan, vilket för den åkallade betydde en gratis måltid. Hen var inte så råbarkad – att sätta fruktan i kortlivade dödliga kändes onödigt grymt. En del trodde och tänkte så i alla fall.

Den åkallade öppnade fönstret, och smet ut. Brandtrappan utanför var vinglig men stabil nog för hans tillfälliga kropp. Hen var förstås tvungen att manipulera ljuset omkring sig, med nutidens kameror var det bäst att inte bli filmad, även om de få gånger som åkallade blivit filmade setts som trickfilm. Hen tog kroppen till närmaste avlopp, lät den förfalla i dess minsta beståndsdelar och flyta bort med regnvattnet. Det var skönt att få slappna av; mycket av energin från geten hade gått åt till skådespelet hen tvingats genomgå, men, tänkte hen, vad gör man inte för en gratis måltid.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Dorian Ertymexx med Poeter.se id #48412 innehar upphovsrätten